

Bunicul de B. Ștefănescu Delavrancea

Scriitorul s-a născut la București în 1859 și trăiește până în 1918.

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme. Bunicul stă pe prispă.
Se gândește.

Cine trânti poarta?

- Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșeii moșului!

Bătrânul cuprinse într-o mână pe fată și în cealaltă pe băiat.
- O, voiniceii moșului! ...

-Tată moșule, da' cocorii un' se duc când se duc?
- In țara cocorilor.

- Da' rândunelele un' se duc când se duc?
- În țara rândunelelor."

Tată moșule, aș vrea să-mi crească și mie aripi și să zbor sus de tot, până în slava cerului...

Băiatul încalecă pe un genunchi și fata pe altul. Bunicul îi joacă. Copiii bat din palme.

..O femeie uscățivă intră pe poartă cu două doniți de apă.
- I-i...tată, și d-ta, iar îi răzgâi ...

Din vorbă în vorbă, copiii se făcură stăpâni pe obrajii bunicului.

- Partea asta este a mea!
- Și partea asta, a mea!

La barbă se-ncurcară. Bunicul îi împacă, zicându-le:
- Pe din două. Și copiii o despicară, cam repede, că bătrânul strânse din ochi.

Băiatul:

- Mustața mea e mai lungă.

Fata:

- Ba a mea e mai lungă.

La obraji, cearta se aprinse și mai tare.

- Partea mea e mai frumoasă!

- Ba a mea, că e mai albă!

Și băiatul, înfuriindu-se, trase o palmă în partea fetei.

Fata ȝipă, sări de pe genunchiul bătrânului, se repezi și trase o palma în partea băiatului.

Băiatul, cu lacrimile în ochi, sărută partea lui, și fata suspinând, pe a ei.

Obrajii bunicului erau roșii și calzi. Și, surâzând fericit, răspunse fie-sei:
- Lăsați pe copii să vie la mine!